

12.04.2014 - Da jeg var barn - og om kedsomhed

Mor, dengang du var lille og boede på gården sammen med din mor og din far og din bedste og din bedstefar, så du da også tegnefilm lørdag morgen?

Sad du bag på din fars cykel, når I kørte til børnehaven?

Gider du ikke godt fortælle om, da du legede med din hund, Molly?

At høre om hvordan det var i "gamle dage", som det selvfølgelig må være, da mor var barn, holdt min søn, da han var yngre forstås, meget af.

I dag kan samme søn og hans søster komme til at smile, synes det, lettere overbærende, men tålmodigt og en anelse venligt, når samme historier om barndommen derhjemme på gården fortælles.

Tålmodigt og overbærende fordi jeg nu ganske uopfordret glad og gerne og vist ved enhver given og ugiven lejlighed fortæller løs om samme. Min søster, som jeg deler barndom og så meget andet med, plejer at sige, at vi i vores lille familie måske ikke har så mange historier at fortælle, men at vi til gengæld fortæller de samme historier mange gange.

Nå, men da min søn var lille, og genkendelsens glæde over at høre de samme historier var tilstede, var det spændende, rart og trygt at lytte til og danne sig sine egne billeder af, hvordan det var dengang.

Han krøb ned under sin dyne og lyttede, forudsigeligheden til trods, med fryd og gys til det, jeg kunne fortælle om en barndom, som i tid og meget andet var noget forskellig fra hans, men som også på mange måder alligevel lignede:

Da jeg var barn gik jeg med forklæde. Det var rødt med grønne blomster. Jeg havde arvet det fra min søster, og min mor havde selv syet det. Jeg gik med undertrøje, uldtrøje og livstykke om vinteren. Om sommeren havde jeg bare ben i røde lærredssko. Åh, hvilken fryd, den allerførste barbensdag.

Da jeg var barn, fik jeg kaffe med mælk i og hjemmebagt brød med leverpostej og agurk. Om søndagen fik vi flæskesteg eller kylling og gul budding med saftsovs.

Da jeg var barn, græd jeg ofte over noget. Der var altid noget at græde over. Min hund løb væk, en ko var syg, og min fars ben blev kørt over af en vogn med grus.

Da jeg var barn, var der megen fred og ro og tid til at lege. Jeg spillede bold op ad en mur, mens jeg talte med mig selv. En leg, jeg elskede.

Da jeg var fem år gammel, blev jeg sat til at hente køerne hjem fra marken. Jeg husker, hvor stolt jeg var, da det lykkedes mig selv at åbne leddet, og jeg var ikke meget ældre, da det blev mit arbejde at køre traktoren frem under høstarbejdet.

Og vi morede os, når vi, også i arbejdsmedfør forstås, drønedede rundt på marken i en gammel lastbil, som min bedste legekammerat, Lisbeth, lige akkurat kunne nå pedalerne i. Hvis hun stod op, for så kunne hun nemlig også se lidt ud ad forruden,

Når jeg ikke hjalp til med arbejdet på gården, gjorde jeg stort set, hvad jeg selv ville og selv fandt på. Jeg kunne klatre i træer, eller sidde og glo ned i bækken en times tid, uden at nogen kunne komme på den tåbelige tanke at spørge til, hvad der nu kunne være så interessant i det.

Jeg kunne for den sags skyld gå rundt og kede mig i fred og ro en halv dag. Og jeg kedede mig ind i mellem gudsjammerligt og ønskede ofte, at jeg havde flere at lege med.

Men på mange måder var det ikke helt skidt at vokse op med en vis form for selvforvaltning og på den måde også at have et ansvar for det, jeg gjorde eller lod være med at gøre.

Hvis jeg havde haft muligheden for at lade mine egne børn køre traktor eller hente køer, ville jeg nok ikke have turde. Hvad ville der ikke kunne ske? De ville helt sikkert miste herredømmet over traktoren, køerne ville trampe dem ned, eller de kunne falde i bækken og drukne. Eller noget andet skrækkeligt.

Desuden ville jeg i givet fald blive indberettet til de sociale myndigheder længe før, jeg var kommet på en af de tanker.

De fleste børn i dag, og da mine børn var små, vokser på godt og ondt op med andre udfordringer end køer, gamle lastbiler og kedsomhed.

Og det kan jo være ganske godt. Dog tænker jeg, om vi som voksne, i dag i vores iver efter, at vores børn skal udvikle sig bedst muligt, ind i mellem kan komme til at sætte så mange ting i gang for dem, at vi glemmer, at både børn - og andre mennesker også - har brug for pauser til at forvalte egen tid. Og at tid til at kede sig ikke altid er af det onde? For somme tider er det jo i pausen og der, hvor vi tror, der intet sker, at der virkelig sker noget.